

Gekidknapt

‘Deborah! Als je godverdegodver niet binnen tien seconden de badkamer uit bent, dan zal ik je...’

Papa maakt zijn zin niet af. In plaats daarvan begint hij wild en ongecontroleerd op de gesloten badkamerdeur te trommelen. Een ontspoorde drumsolo. Enig gevoel voor ritme heeft hij nooit gehad.

Bij wijze van antwoord steek ik mijn tong uit naar het meisje dat me in de spiegel nors staat aan te kijken.

‘Je moet dat begrijpen, Debootje. We kunnen echt niet langer wachten, anders komen we nog te laat!’

‘Debootje’... Typisch iets voor mama. Probeert ze een goede indruk te maken, dan gebruikt ze verkleinwoordjes. Zelfs de slager spreekt ze aan op dat infantiele toontje van haar. ‘Wat zullen we vandaag weer eens eten? Een paar kalfszwezerikjes misschien?’

Zwezerikjes... Vieze klieren ja. Borstklieren die als lillende blubber op je bord gekwakt worden. Maar dat soort woorden gebruikt mama dus niet. Mama verbloemt de waarheid liever, pakt haar in met kerstpapier, elke dag opnieuw.

‘Denk je niet, Debootje...’

Zo was ze een paar dagen geleden over dat verdomde internaat begonnen. ‘Denk je niet dat het een goed ideetje zou

zijn als je op één september naar dat gezellige internaat ging in Pauperzele? Je gaat per slot van rekening na dit schooljaar een nieuwe levensfase in... Nog één jaartje lager onderwijs en dan mag je naar de grote school. Je papaatje en ik hadden gedacht dat het leuk voor je was om ook je laatste jaartje lager onderwijs al in Pauperzele door te brengen. Kwestie van een beetje aangepast te zijn, als je het jaar daarop de grote stap moet zetten... Je wordt immers zo stilaan volwassen, Debootje, en...'

En nu is het dus één september en zit ik hier. In de badkamer. Verschanst achter een gesloten deur. Papa is woedend, mama wanhopig en ik... ik herhaal het voor alle duidelijkheid nog maar eens: 'Ik. Ga. Niet. Naar. Pauperzele. Punt!' Mij krijgen ze dat internaat niet in. O nee.

Het stinkt. Dat weet ik van Marijke, de zus van mijn beste vriendin. Haar beste vriendin heeft ook een zus, en het nichtje van die zus heeft op haar beurt weer een beste vriendin... en dát arme meisje dus, heeft ooit eens veertien godvergeten héle dagen in het internaat van Pauperzele gezeten. En het stonk daar als de pest, zei ze.

Elke keer wanneer de wind uit het noorden kwam – en hij kwam haast voortdurend uit het noorden – dreef er een kwalijke stank dat rottige kloostergebouw binnen. In een minimum van tijd waren alle vertrekken doordrenkt van die verschrikkelijke reuk afkomstig van het nabijgelegen slachthuis, dat door de mensen uit de omgeving het *vilbeluik* werd genoemd. Wegterend vlees. Verbrande veren, ranzige vetten... bah!

Volgens Leen, dat is dus de beste vriendin van de zus van het nichtje dat ook een zus heeft met een beste vriendin die

tegelijk mijn beste vriendin is en die op haar beurt een zus heeft die Marijke heet, volgens díé Leen dus, was je nergens in dat hele internaat veilig voor die stank. Stak je je kop als een struisvogel in de grond, dan rook je 't nog. Vandaar dat iedereen het ook had over 'Poeperzele' als ze 'Pauperzele' bedoelden.

Het eten was ook al niks. 'Iedere avond kleine, ronde ballen van een onbestemde kleur', zei Leen, en zij kon het weten. Eerst dacht ze dat het bitterballen waren, een nieuw model of zo. Tot ze zo'n bal in haar mond stak. 'Taai! Je hebt er geen idee van! En rubberachtig ook! En dat goedje bleef maar plakken, hé, aan je tanden, aan je tong en aan je hele verhemelte!'

Toch at Leen 'm helemaal op. Ah ja, ze kreeg anders niks. Een paar uur later, toen ze in haar bed lag met die stank die vanuit het noorden de slaapzaal binnenwaaide, kreeg ze 't gevoel alsof de bal in haar buik begon op te zwellen. 'Net of hij mijn maag en mijn darmen opzijduwde, tot er alleen nog maar een grote opgeblazen zak vol gistende gassen in mijn buikholte zat.'

Sindsdien at Leen geen 'bitterballen' meer en kroop ze iedere avond met een lege maag in bed. Gelukkig maar, want enkele dagen later werd het mysterie opgelost. Toen ze bij toeval de klokkentoren van het bouwvallige kerkje van Pauperzele bezocht, zag ze daar een hele serie uilen zitten. Niet zomaar een handvol verdwaalde vogels, maar werkelijk tientallen uilen in lange, eindeloze rijen achter elkaar. En op de grond, vóór elke uil lag er... Juist, ja. Leen had geen bittermaar braakballen gegeten. Resten onverteerd voedsel die door de uilen werden uitgejeweetweld.

Volgens Leen werden de braakballen elke ochtend op-

gehaald door Kees, die in de keuken werkte en instond voor het avondeten. Op die manier hoefde hij 's avonds niet te koken. Handig hoor, zo'n kant-en-klaarmaaltijd. Gewoon even opwarmen in de magnetron en klaar was Kees!

Enfin, die avond schreef Leen een brief naar haar ouders. Of ze haar alstublieft op staande voet konden ophalen. Als bewijs stak ze een platgedrukte braakbal in de omslag. Dat kostte wel wat aan postzegels, maar in omstandigheden als deze kon je niet zeker genoeg zijn! En zie, haar wens werd verhoord. De ouders roken even aan het goedje in de enveloppe, sprongen in hun wagen, reden naar *Poeperzele* en brachten haar – ondanks het protest van de leerkrachten – terug naar het veilige nest.

Papa heeft zijn drumsolo inmiddels gestaakt. Het is verdacht stil in de gang. Mama is zelfs opgehouden met jammeren. Zonder kleren of schoenen uit te trekken ga ik in bad zitten. Er staat toch geen water in en daar hoor ik nu eenmaal thuis. Mijn ouders schreven het immers aan mijn tante in Amerika: *'She's a bad girl.'*

Zij vinden dat ik onhandelbaar ben. En afschuwelijk koppig. En dat ik een veel te wilde verbeelding heb.

Waar halen ze het!? Zeg nu zelf, een verhaal als over die braakballen, dat verzín je toch niet?!

Ze hopen dat de leerkrachten die in het internaat de scepter zwaaien (of de zweep, voor mijn part) mij het rechte pad zullen wijzen en mij op andere, minder fantasievolle gedachten zullen brengen.

Poeh.

Ik hoef helemaal niet opnieuw gekneed te worden. Ik ben

geen misbaksel. Integendeel! Ik ben knap genoeg om ooit Miss Baksel te worden, want zeg nu zelf: ik ben echt best wel tamelijk perfect. En mocht ik wat minder perfect zijn, dan ging ik nóg niet naar dat verdomde internaat. Want het stinkt daar niet alleen, het spóókt daar ook. Als je het mij vraagt is het geen internaat, maar een *infernaat*. 'Inferno' is Latijn en dat betekent niet voor niks 'hel'.

Elke nacht scheurt het binnenpleintje er open en dan komen de vreselijkste gedrochten recht vanuit de hel naar boven gekropen. Met rammelende ribben en zwartgeblakerde knoken (vanwege het vuur in de hel, nietwaar) dwalen ze kreunend en rochelend door de schaars verlichte gangen... Een van die gedrochten zou zelfs elke nacht in het wijwatervat plassen. En 's ochtends kun je naar het schijnt in de gangen schaatsen op de fluimen die de voorbije nacht werden uitgespuwd... Die spatten alle kanten op en dan worden de muren bedekt met een film van snot en slijm.

En daar zou men mij heen willen sturen? Ik denk er niet aan! Ik neem de douchekop in de hand. Slaagt papa er straks toch in de deur te forceren, dan zal ik hem gauw even afkoelen. Een fikse straal koud water in zijn gezicht, zoiets doet wonderen.

Uit mama's permanente watergolf spuit ik alle golven. In mijn verbeelding zie ik haar haren al in lange, natte slierten recht naar beneden hangen.

Paniek! Gestommel bij het raam... een schaduw achter het vensterglas. Hier hoort muziek bij! Dreigende filmmuziek! Nog voor ik uit het bad kan opstaan om het raam te sluiten, duwt papa het van buiten al naar binnen open. Hij grijnst triomfantelijk.

‘Dom! Heel dom om het venster niet aan de binnenkant te sluiten...’

Even twijfel ik wat ik zal doen. Als ik de douchekraan nu opendraai en de sproeikop op zijn triomfantelijke grijns richt, tuimelt hij misschien van de ladder. Jammer voor de klimrozen die daar beneden groeien, maar goed voor mij.

Het volgende ogenblik is papa echter al van de vensterbank in de badkamer gesprongen. Net een wat te dikke versie van Batman. Of Badman, haha.

‘Het is één september, Debootje! Het nieuwe schooljaar, weet je wel? Ik kom je halen...’

Ondanks zijn gebrek aan ritme zit er iets zangerigs in zijn stem. Maar hij mist volume om een echt goede zanger te worden. Hij moet zijn longen wat verder openzetten.

Ik geef hem een microfoon... pardon, douchekop. Zo kan hij alvast een beetje oefenen. En ik draai de koudwaterkraan open.

Tot mijn stomme verbazing spuit er geen fikse waterstraal tevoorschijn, maar tikken er slechts drie armzalige druppeltjes naar buiten. Ze vallen lusteloos op de witte rand van het bad.

Onbegrijpend kijk ik naar het ding in mijn hand.

Papa glimlacht zelfgenoegzaam. ‘Ik ken je al een beetje. Ik heb voor alle zekerheid in de kelder het water afgesloten!’

Het volgende ogenblik stort hij zich met een tijgersprong op mij. Ik gil, spartel, probeer hem te wurgen met de doucheslang.

Mama tikt lichtjes ongerust op de deur. ‘Gaat het, papatje? Je doet Debootje toch geen pijn, hé?’

Papa neemt me in een houdgreep en zwiert me over zijn

schouder, zijn arm rond mijn middel. Zo vangt hij ook zijn honden en mept hij zijn katten, stel ik me voor. Papa is van beroep hondenvanger en kattenmepper, moet je weten. Geen enkele loslopende viervoeter is veilig voor hem. Enfin, dat vertel ik toch aan al mijn vrienden. Ik zie niet in waarom ik hun zou zeggen dat hij doodsaaï op een bureautje zit, want telkens als ik met dit verhaal voor de dag kom, kijken ze me vol bewondering aan.

‘En nu gaan we fijn naar het internaat!’ brult hij uit volle borst.

Met zijn vrije hand draait hij de deur open. We stappen de badkamer uit. Mama kijkt me verschrikt aan, met ogen zo groot als schoteltjes.

Ik begin te gillen: ‘Help! Ik word gekidnapt! En daarna gekipkapt! Je zult zien! In dat *infernaat* maken ze kipkap van onschuldige kindertjes! Ik wil niet naar het *infernáá-áát!*’

Mama twijfelt: ‘Doen we er wel goed aan ons Debootje zo te forceren, papaatje?’

Papa niet: ‘Wat dacht je? Het wordt de hoogste tijd dat ze leert gehoorzamen! In Pauperzele zullen ze haar wel temmen!’

Hij stapt de trap af, de gang door, recht naar de wagen die voor de deur geparkeerd staat en weer even smerig is als altijd. Dat komt van al dat honden vangen en katten meppen.

In een flits zie ik de buurman in zijn deurgat staan.

‘Help me!’ brul ik. ‘Ik word gekidnapt! Ze brengen me naar het *infernaat!* Je krijgt daar braakballen te eten en het spookt er nog ook!’

De man kijkt me dromerig aan. ‘Een kostschool?’ vraagt hij ongelovig.

‘Neen, een kotsschool! Vanwege die braakballen, oen!’
Hij hoort me nauwelijks.

‘Eén september...’ zucht hij verzaligd. ‘Ze gaat naar het internaat. Eindelijk rust!’

In de auto deponeert papa me op de achterbank.

‘Zitten blijven!’ beveelt hij.

Omdat hij me zo streng bekijkt, word ik niet meteen handtastelijk. Ik beperk me tot een scheldpartijtje om duimen en vingers bij af te likken.

Het mist zijn effect niet. Mama steekt twijfelend het hoofd door het portier naar binnen. ‘Ben je er echt wel zeker van dat we er goed aan doen ons Debootje naar...’

Papa drukt een vinger op haar lippen. ‘Niet twijfelen! Denk aan de vakantie... Aan elke minuut van elk uur van elke dag van de voorbije vakantie... Niet twijfelen, mama! Doorbijten!’

Inderdaad, dat zou ik moeten doen. Doorbijten! In zijn hand, in zijn kuit, in zijn oor! Maar voor ik tussen die drie mogelijkheden kan kiezen, heeft papa al plaatsgenomen achter het stuur. Mama komt aarzelend naast hem zitten.

‘Hoe zit het met haar bagage?’

‘Die staat al in de koffer!’

Papa draait het sleuteltje om en de motor slaat aan. Precies op dat ogenblik tikt de buurman op het zijraampje. Papa draait het open.

‘Brave mensen...’ fluistert de man, zichtbaar ontroerd. ‘Ik zal nooit vergeten dat je dit voor mij hebt willen doen!’

Hij tast in zijn broekzak en het lijkt er even op alsof hij papa een flinke fooi zal geven. Het volgende ogenblik staat hij echter luid toeterend met een zakdoek in de hand. Aan de hoek van de straat stel ik tot mijn verbazing vast dat hij er

niet mee zwaait. Hij heeft toch iets meer gevoel voor hygiëne dan ik dacht.

Ondertussen probeer ik me te concentreren:

Ik ben niet koppig.

Ik ben niet onhandelbaar.

Ik heb geen ontspoorde fantasie.

Ik ga niet naar het infernaat in Poeperzele.

Ik wil het niet. Ik wil het niet. Ik wil het niet.

Steeds opnieuw herhaal ik die zinnen, tot ze iets bezwe-
rends krijgen. Een toverformule die zo vaak wordt uitgesproken dat ze werkelijkheid móét worden.

Mama en papa houden zich ondertussen aan hun eigen litanie. Een tweestemmig gezang, waarbij mama steeds hetzelfde zinnetje herhaalt en papa haar in allerlei variaties van antwoord dient:

‘Doen we er wel goed aan, papaatje?’

‘Denk aan die keer dat ze gillend de woonkamer in stormde omdat haar bed in de fik stond. Toen we de brandweer lieten komen, was er helemaal niks aan de hand... Denk aan de rekening, mama!’

‘Doen we er wel goed aan, papaatje?’

‘Denk aan die keer dat ze beweerde dat ze een prikkeldraad had ingeslikt. Aan die nodeloze spoedoperatie... Die rekening was nog groter, mama!’

‘Doen we er wel goed aan, papaatje?’

‘Denk aan de dikkopjes in het waterbed... Het aquarium dat het in haar fantasie was... Denk aan die tientallen kikkers die wekenlang rusteloos in onze slaapkamer rondsprongen... En denk vooral aan de rekening, mama! De enorme rekening om al die kwakers te vangen!’

Nu overdrijft hij toch echt! Welke hondenvanger en kat-
tenmepper verlaagt er zich toe een kikkerpikker in te scha-
kelen? Papa had die beestjes toch ook zelf kunnen vangen!?

Het volgende ogenblik concentreer ik me echter alweer
op belangrijker werk:

Ik ben niet koppig.

Ik ben niet onhandelbaar.

Ik heb geen ontspoorde fantasie.

Ik ga niet naar het infernaat in Poeperzele.

Ik wil het niet. Ik wil het niet. Ik wil het niet.

Tot in Poeperzele blijft het zo in mijn hoofd zingen.

En dan...

We steken de spoorlijn over en ik denk zo hard ik kan '*Ik
wil het niet*'... en de auto valt stil.

Zomaar.

Alsof dit het gevolg is van de kracht van mijn geest.

'Wat krijgen we nu?' mompelt papa.

'Midden op de spoorlijn...' vult mama aan.

Ze kijkt ontzet van links naar rechts, de spoorlijn af en
dan weer terug.

Papa duwt met zijn voet op het gaspedaal. Niks.

Hij draait zenuwachtig aan het sleuteltje.

De wagen maakt een reutelend geluid. Rrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr.
Rrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr. Alsof er iemand onder de motorkap zit te gor-
gelen.

'Ik begrijp er niks van!' gromt papa. 'Ze zal toch geen sui-
ker in de benzine gedaan hebben?'

Hij kijkt vragend naar mama, maar die antwoordt niet.
Ze wordt plots lijkbleek en houdt haar vinger waarschuwend
naast haar oor.

‘Luister! De trein, daar komt de trein...’

Ik hoor een hoog en fluitend geluid.

‘We moeten haar redden!’ gilt papa. ‘We moeten haar redden.’ Ik snap bij God niet waarom hij dit zegt. Ik hoef alleen maar het portier te openen, maar wellicht vindt hij het bijzonder heldhaftig mij te kunnen redden. Een oude jeugd-droom die in vervulling gaat. Of anders heeft hij zoiets ooit eens in een film gezien. Bijvoorbeeld een film over een kattenmepper wiens bestelwagentje vol met angstig miauwende katten midden op de overweg blokkeert.

Feit is in elk geval dat hij in een moment van geweldige zelfoverschatting over de stoel naar de achterbank duikt om mij te bevrijden... Met het even logische als onvermijdelijke gevolg dat zijn buik blijft hangen tussen de hoofdsteun en het dak van de wagen.

‘Ik zit vast!’ gilt hij. ‘Help! Ik zit vast!’

Zijn ogen worden groot en bol, enigszins uitpuilend ook. Alsof het vet uit zijn dichtgeknepen buik langzaam naar zijn hoofd begint te zakken en zich achter zijn pupillen ophoopt. Mama is nu nog de enige die kan helpen en dat beseft ze ook. Uit alle macht begint ze tegen papa’s achterkwartier te duwen.

Als een kurk die uit een al te nauwe flessenhals ontsnapt, schiet hij uiteindelijk los en met een dof gedruis belandt hij naast me op de achterbank.

Hij schudt even verward met zijn hoofd. Niet voor lang, want op dat ogenblik begint mama te gillen. Gelijkzeitig kijken papa en ik naar rechts.

Niets.

Naar links.

De trein!

Met een oorverdovende snelheid suist hij op ons af. Ik hoor het gefluit nu hoog en indringend, begerig en bang tegelijk. Alsof het voertuig als een kwaadaardige kat alle tegenstand uit de weg wil blazen.

Nog vijftig meter...

Nog twintig...

Nog tien...

Ik knijp mijn ogen dicht en plots...